

Angela
MARSONS

KRAUJO
RYŠIAI

Iš anglų kalbos vertė Bronislovas Bružas

Jotema

PROLOGAS

Dreik Holo kalėjimas, dabartis

Daktarė Aleksandra Torn atsisėdo prie kvadratinio staliuko, skiriančio dvi viengules lovas.

Apšiurusį baldą ji užvaldė savo reikmėms.

Kesė, kameros draugė, vos įstengė skaityti ir rašyti, tad iš laikino stalo jai nebūtų buvę jokios naudos.

Sykį nelemta pusgalvė dešinėje jo pusėje sukrovė šūsnį drabužių. Pakako vieno Aleksos žvilgsnio, kad stirta akimaju persikraustytų į lovos galą.

Prisistūmusi kėdę Aleksa pajuto suklebant dešiniąją jos kojelę. Prakeikti palaikiai baldai buvo tokie pat menkaverčiai kaip ir visi šitie žmonės.

Haglyje įrengtame kabinete jos kojos nuslystų po raudonmedžio stalu. Nugara maloniai priglustų prie rusvo odinio krėslo atlošo. Pėdos pasinertų į minkštą, storą kilimą. Akys kryptų į brangius paveikslus, kabančius tarp prašmatnių daiktų, dėl kurių ji taip uoliai plūkėsi ir kurių, žinoma, nusipelnė.

Bet visa tai iš jos atėmė.

Aleksa rankoje laikė iš prižiūrėtojų teisėtai gautą tušinu-ką ir liniuotą A4 formato lapą, tokį ploną, kad, rašant perne-lyg energingai, popierius veikiausiai būtų sudrįskęs.

Bet žiūrėdama į visiškai baltą sieną ji gebėdavo įtikinti save, jog tūno nakvynės namuose arba nudrengto pigaus viešbučio kambaryje. Tokiose vietose, aišku, nesilankydamo, bet mintyse jas regėti vaizduotės užteko. Prie iliuzijos prisidėdavo ir kameroje tvyrantis, su prakaitu sumišęs pigių kvepalų aromatas.

Ji sukryžiuoja kojas po stalu. Niekur nesiskubino. Ketino mėgautis laiško rašymu ir poveikiu, kurį neabejotinai padarys jos tekstas.

Dėl taip pakrypusio gyvenimo Aleksandra Torn galėjo kaltinti daugybę žmonių. Bet kaltę vertė tik vienam. Ir po pastarosios jų akistatos mintimis vis grįždavo prie šio asmens.

Aleksa piktinosi, kad niekas nesuvokė, kokie vertingi jos eksperimentai. Jeigu būtų turėjusi daugiau laiko, psichinės sveikatos sferą tikrai būtų papildžiusi reikšmingu atradimu. Tesuklydo pasirinkdama netinkamus tyrimo subjektus, tad šie neišvengiamai ją apvylė.

Galvoje pasigirdęs tylus balselis priminė, kad ji elgėsi beatodairiškai, nes susižavėjusi detektyve inspektore, nukreipė dėmesį nuo pagrindinio tikslo.

Ką gi, metas užmegzti nutrūkusius ryšius.

Jausdama, kaip kūną persmelkia džiaugsmingo jaudulio virpuliai, Aleksa popieriuje tušinuku užrašė du žodžius, kuriems lemta viską pakeisti.

Sveika, Kimule...

Kima Stoun suvokė, kad iš užnugario sklinda žingsnių garsai. Ji neatsisuko, tik padidino tempą, prisiderindama prie greitėjančio širdies plakimo. Kol kas nepajėgė nustatyti, koks atstumas skiria nuo pavymui einančio asmens. Jis žygiavo įkandin detektyvės inspektorės.

Moteris kluptelėjo.

Nepažįstamasis stabtelėjo.

Koks nors šiaip pėsčiasis būtų tiesiog aplenkęs moterį arba pripuolęs padėti.

Šis nesirinko nė vieno iš tųdviejų variantų.

Kima atsitiesė ir nudrožė pirmyn. Ją sekantis žmogus taip pat pajudėjo iš vietos ir jau nenumaldomai artinosi. Gręžiotis ji nedrįso. Žvilgsniu skubiai įvertino vietines apylinkes. Pusę dvyliktos nakties pramoniniame rajone, į kurį užklydo ieškodama trumpesnio kelio, buvo matyti vos vienas kitas praeivis.

Skverbiantis į kvartalo gilumą, nepalijamam tolo sekma-dienio vakarui būdingo reto eismo gausmas. Prie kelio išsiri-kiavusių gatvės žibintų spindesys jos nebepasiekė.

Kairėje pusėje rikiavosi virtinė pastatų, neką didesnių už garažus. Dešinėje, tarp varžtų gamybos kompanijos ir maisto perdirbimo įmonės, driekėsi gatvelė, kuri buvo ne daugiau kaip penkių pėdų pločio, bet tįso link pagrindinio kelio.

Kima įsuko į skersgatvį.

Persekiootojo žingsniai neatsiliko.

Kima pradėjo eiti greičiau, susitelkusi vien tik į šviesą, regimą priešingame tako gale. Žinojo, kad leistis tekina nesugebėtų. Avėdama batelius keturių colių kulniukais atrodytų lyg ką tik vaikščioti pradėjęs kūdikis.

Žingsniai už nugaros irgi pasidarė skubesni.

Įveikusi maždaug pusę gatvelės moteris ėmė judėti dar sparčiau. Sykiu jautė, kaip ausis užgula griausmingas kraujo pulsavimas.

Persekiotojas staiga sustojo. Jo ranka stvėrė Kimą už trumpų juodų plaukų ir tėsė ją į sieną.

— Kas per?..

Baigti klausimą sutrukdė kumštis, žiebes jai į veidą. Apatinė lūpa sprogo krauju. Burną uždengė jo delnas.

— Šliundra, jei paleisi gerklę, aš tave nudėsiu.

Kima mėgino papurtyti galvą ir patvirtinti, kad tikrai nerėks, bet jos pakaušis spaudėsi prie mūro, odą raižė grublėtos plytos.

Vyriškis pažvelgė kairėn, nukreipė akis dešinėn ir vėl atsisuko į ją. Prašiepė lūpas:

— Tavęs vis tiek niekas neišgirs.

Ji spėjo, kad užpuolikas — penkių pėdų ir vienuolikos colių ūgio,* tai yra dviem coliais aukštesnis už ją.

Kima bandė spirti, bet žmogus savo kūnu prirėmė ją prie sienos. Sustandėjęs jo organas įtempė kelnes ir prigludo jai prie pilvo.

Slopindama pykinimo pojūtį moteris stengėsi išvaduoti rankas. Vyras nusikvatojo ir dar stipriau užgriuvo auką. Dabar, jo kūnui visa jėga slegiant Kimą, jai tepavyko bejėgiškai judinti rankas ir kojas.

Po mūgio į smilkinį akyse sekundę aptemo.

Kima papurtė galvą ir išžiūrėjo į, jos manymu, kokių dvidešimt penkerių metų vyro veidą. Jo išraiška spinduliavo triumfą bei pasitenkinimą.

— Klausyk, brangute, mes kiek pasismaginsime...

— Prašau... prašau... ne...

* Apie 181 cm.

— Oi, liaukis, jūs, kekšės, vienodos. Juk žinai, kad pati to nori.

Jis pasilenkė ir palaižė moters kaklo šoną. Kai liežuvis prisilietė prie odos, ją apėmė šleikštulys. Kima suskato muis-tytis. Užpuolikas nusijuokė, vėl ją lyžtelėjo ir įkando į paausį.

— O taip, tau patinka, ar ne, šliundra?

Spurdėdama ji mėgino nustumti vyrą, bet pastarojo kūnas prikaustė ją prie sienos. Dešinioji jo ranka nuslydo link kelnių užtrauktuko.

— Mieloji, šįvakar tau sekasi.

Kima laukė būtent tų žodžių. Galva šastelėjo pirmyn ir kirto tiesiai jam į nosį. Kaipmat ištryško kraujas. Naudodamasi proga, keliu skėlė į pautus ir įsikibo į dešinįjį jo riešą, kurį taip perkreipė, kad netrukus pasigirdo lūžtančio kaulo trekštelėjimas. Iš skausmo užstaugęs užpuolikas dribo ant žemės. Laisvąją ranka ėmė švytuoti tarp slėpsnų ir šnervių.

Iš skirtingų skersgatvio galų subildėjo keturių žmonių batai. Pirmieji į vietą prisistatė Brajentas su Ričardsu, nuo jų beveik neatsiliko Dasonas su Barnsu.

— Dėkui, kad paskubėjote, vyručiai, — prabilo ji, Doso-
nui pančiojant susmukusio žmogaus kojas.

— Gerai jautiesi, šefe? — paklausė Brajentas.

Kima palinkčiojo galva ir kreipėsi į Ričardsą, nešinę me-
dicinos reikmenų krepšiu.

— Paimk tepinėlį, — liepė ji. Prireiks tuo atveju, jeigu areštuotasis nuspręs vaidinti sunkiai prieinamą. Ant kaklo likusios užpuoliko seilės dabar gali būti naudingos.

Ričardas iš praplėšto maišelio ištraukė pagaliuką su va-
tos gumulėliu, juo perbraukė nurodytą odos lopinį ir sutelkė dėmesį į lūpą.

— Leisk patikrinti...

Kima apsisuko ant kulno ir rankove nusišluostė krau-

ją. Tada pasilenkė viršum šunsnukio, per tris mėnesius išprievartavusio septynias moteris. Ant šešių aukų žagintojas nepaliko jokių fizinių pėdsakų. Bet puolęs septintąją nesugebėjo laiku pasišalinti, todėl policijai padovanojo savo DNR pavyzdį.

Prieš imdamasi veiksmų Kima tenorėjo išgirsti frazę „šį vakar tau sekasi“, kurią jis sakė visoms moterims.

Pargriuvusio žmogaus akyse atsispindėjo skausmas ir neapykanta. Ji savo ruožtu išsišiepė.

— Ei, bičiuk, panašu, kad šį vakar man tikrai sekasi. Beje, kodėl niekas tavęs neperspėjo, kad nutrauktas lytinis aktas — nepatikimas apsisaugojimo būdas?

Dosonas su Ričardsu savo juoką užmaskavo netikėtais kosulio priepuoliais.

Kai pareigūnai surakino vyriškio kulkšnis ir ėmėsi riešų, sulaukytasis apimtas skausmo pratrūko rėkti.

Kima vypsodama nuėjo šalin. O taip, jos darbas baigtas.

2

Heilsoveno detektyvų skyriuje stalus dengė išdrabstyti mėsainių popierėliai. Kima nupirko maisto pakeliui iš pramoninio rajono, kuriame nusikaltėliui paspendė pinkles.

Iš komandos narių tebevalgė vienintelis Dosonas — kirto kažkokį marmalą. Baigė doroti tik tada, kai plastikiniu šaukštu ėmė grandyti kartoninės dėžutės dugną.

— Ačiū, šefe, — padėkojo detektyvei inspektorei.

— Visų užrašai atnaujinti? — prabilo ji, ir trijulė pavaldinių pritariamai linktelėjo galvomis. Bylos detales jie kaupė savo bloknotuose.

— Ką gi, laikas valyti, tad pirmyn, Kevai, jeigu jau esi pasirengęs.

— Minutėlę, kodėl jis? — paklausė Brajentas.

— Todėl, kad skersgatvyje Kevas pirmas atskubėjo pas mane, — atsakė Kima ir Dostonui sviedė popierinių rankšluosčių ritinį.

Nors buvo po vidurnakčio, ji primygtinai liepė saviškiams grįžti į nuovadą. Po įtemptos operacijos nederėjo keliauti tiesiai namo. Dėl adrenalino ir jaudulio pertekliaus reikėdavo kiek atvėsti, kitaip tariant, palaukti, kol jų antplūdis atslūgs.

Tai prilygo dekompresijai.

Byla išnarpliota, nusikaltėlis sulaikytas, ir nūnai septynios moterys, kurios patyrė seksualinį smurtą, ramiau miegos žinodamos, kad prievartautojas nebeklaidžioja po miestą.

Dosonas nuo ritinio atplėšė du lapelius ir įniko šluostyti lentą. Į valymo ritualą detektyvai įsitraukdavo pasibaigus tyrimui. Džiaugėsi galėdami nuo lentos pašalinti visus duomenis. Brūkštelėjimais tartum skelbė, kad iš gatvių ištrenkta dar viena padugnė. Šios užduoties simboliškumas Kimai kėlė pasitenkinimą.

Rytoj jie baigs kurpti ataskaitas ir tęs apklausas, o dabar tiesiog mėgausis darbo rezultatais.

Detektyvė inspektorė atsistūmė nuo laisvojo stalo ir ėmė rankioti popierius. Kai Brajentas įspūdingai nusiziovavo, suzirezė jos mobilusis.

Kima ekrane išvydo Vudžio pavardę, ir iš savo skyriaus žengė į blausiai apšviestą bendrąją nuovados patalpą.

— Sere? — tarė į telefoną.

— Stoun, aš prašiau, kad naujausią informaciją perduotum tą pačią sekundę, kai užbaigsite operaciją.

— Kaip tik ketinau jums skambinti, — jos veidą perkreipė grimasa. — Martinas Kopsonas suimtas, ir...

— Žinau, Stoun. Jau kalbėjau su areštinės seržantu. Juk negaliu kiaurą naktį laukti tavo pranešimo.